

บทที่ 5

บทสรุป

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ
นิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ผู้ศึกษา
ค้นคว้าได้สรุปผลดังนี้

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท
ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
2. เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจำแนกตาม เพศ อายุ
สถานภาพสมรส อาชีพ ชั้นปี สาขาวิชา เกรดเฉลี่ย ของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ชั้นปี 1 ถึงปี 2 (ข้อมูลสถิติ : สำนักงานเลขาธิการ
คณะศึกษาศาสตร์, 2552)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตหลักสูตรปริญญาโทภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยนเรศวร ชั้นปี 1 ถึงปี 2 (ข้อมูลสถิติ : สำนักงานเลขาธิการ คณะศึกษาศาสตร์, 2552)
ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 218 คน

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

นิสิตที่มีเพศ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ ชั้นปี สาขาวิชา เกรดเฉลี่ยต่างกัน จะม
ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามความพร้อมในการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามชนิดเลือกตอบ (check list) ข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยมากที่สุด เห็นด้วยมาก เห็นด้วยปานกลาง เห็นด้วยน้อย ไม่เห็นด้วย เกี่ยวกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร มีจำนวน 50 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยผู้ศึกษาค้นคว่า นำแบบสอบถามไปแจกกลุ่มตัวอย่างที่มาเรียน และขอรับคืนด้วยตนเองในวันเดียวกัน ระหว่างวันที่ 26-27 ธันวาคม 2552 ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมาทั้งสิ้น 192 ฉบับ จากแบบสอบถามทั้งหมด 218 ฉบับ คิดเป็น ร้อยละ 88

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก มหาวิทยาลัยนเรศวร สรุปผลได้ดังนี้

1. ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก มหาวิทยาลัยนเรศวร โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นองค์ประกอบรายด้าน พบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านที่ 5 ความรักในการเรียนรู้ รองลงมาคือ ด้านที่ 3 ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ สามารถจำแนกสรุปเป็นรายด้าน ได้ดังนี้

1.1 ด้านการเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 1 ข้าพเจ้ายินดีที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลางคือ ข้อ 7 ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น

1.2 ด้านอัตมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพโดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 2 ข้าพเจ้าสนใจอะไรต้องหาทางเรียนรู้ในสิ่งนั้นให้ได้ รองลงมาคือ ข้อที่ 3 ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นในการเรียน

1.3 ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 5 ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีควมรู้อีกมาก ที่สามารถเรียนรู้ได้นอกห้องเรียนและข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลางคือ ข้อ 4 ข้าพเจ้าไม่กล้าแสดงความคิดเห็นของตนเองอย่างตรงไปตรงมา

1.4 ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 6 แม้งานไม่เสร็จข้าพเจ้าจะพยายามทำงานชิ้นนั้นให้สำเร็จและ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลางคือ ข้อ 3 ก่อนเข้าชั้นเรียนข้าพเจ้าจะทบทวนบทเรียนก่อนมาเรียนเสมอ

1.5 ด้านความรักในการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุดคือ ข้อที่ 5 ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนรู้ให้มากขึ้นจะนำไปสู่คนที่มีความคุณภาพ รองลงมาคือ ข้อที่ 2 ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นสิ่งที่สำคัญในชีวิต

1.6 ด้านความคิดสร้างสรรค์โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 1 ข้าพเจ้าชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนและ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลางคือ ข้อ 4 เมื่อข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ทำงานคนเดียวข้าพเจ้าจะทำได้ไม่ติดนัก

1.7 ด้านการมองอนาคตในแง่ดีโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 5 ข้าพเจ้ามีความเชื่อว่าการคิดพลาดในชีวิตสอนให้เราเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ ดีขึ้นและ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลางคือ ข้อ 6 ข้าพเจ้าอยู่ในสังคมได้โดยไม่ต้องเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ

1.8 ด้านความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 7 ข้าพเจ้าสามารถนำเอาความรู้ที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในอนาคตเมื่อประกอบอาชีพ รองลงมาคือ ข้อที่ 3 ข้าพเจ้าเชื่อว่าการคิดแก้ปัญหาเป็นสิ่งที่ทำทลายความสามารถ

2. การเปรียบเทียบความแตกต่างโดยจำแนกตาม เพศ ชั้นปีที่ส่งผลต่อ ความพร้อมในการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเอง ของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของเพศที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวมพบว่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านไม่แตกต่างกันทางสถิติ

2.1.1 ด้านการเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 6 เมื่อข้าพเจ้ามีเวลาว่างข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือที่เพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตนเอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.1.2 ด้านทัศนคติของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มี รายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 4 ข้าพเจ้าเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีใครบังคับ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.1.3 ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

2.1.4 ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

2.1.5 ด้านความรักในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

2.1.6 ด้านด้านความคิดสร้างสรรค์ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

2.1.7 ด้านการมองอนาคตในแง่ดี ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

2.1.8 ด้านความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหา ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มี รายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 6 ข้าพเจ้าชอบคิดค้นในการแก้ปัญหา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของชั้นปีที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวมพบว่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้าน ไม่แตกต่างกันทางสถิติ

2.2.1 ด้านการเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 1 ข้าพเจ้ายินดีที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น และข้อ 2 ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.2 ด้านอัตมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 4 ข้าพเจ้าเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีใครบังคับ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.3 ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 1 ข้าพเจ้าใช้ความคิดสร้างสรรค์งานอย่างหลากหลายรูปแบบตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์และข้อ 7 ข้าพเจ้ากล้าถามผู้อื่นในสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่มีความรู้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.4 ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

2.2.5 ด้านความรักในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

2.2.6 ด้านด้านความคิดสร้างสรรค์ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

2.2.7 ด้านการมองอนาคตในแง่ดี ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 4 ข้าพเจ้าคิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ท้าทายไม่ใช่อุปสรรค มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2.8 ด้านความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหา ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 3 ข้าพเจ้าเชื่อว่าการคิดแก้ปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทายความสามารถและข้อ 5 เมื่อเกิดปัญหาขึ้นข้าพเจ้าจะวิเคราะห์และหาสาเหตุและหาแนวทางการแก้ไขด้วยตนเอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ สาขาวิชา และเกรดเฉลี่ย ที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

3.1 เปรียบเทียบอายุที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวมไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีรายด้านที่แตกต่างกัน คือ ด้าน 2 อัตมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพและด้าน 4 ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1.1 ด้านการเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน 1 ใน 7 ข้อ คือ ข้อ 7 ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1.2 ด้านอัตมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 1 ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และข้อ 3 ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1.3 ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 1 ข้าพเจ้าใช้ความคิดสร้างสรรค์งานอย่างหลากหลายรูปแบบตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1.4 ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 3 ก่อนเข้าชั้นเรียน ข้าพเจ้าจะทบทวนบทเรียนก่อนมาเรียนเสมอ และข้อ 4 หลังจากเรียนเสร็จข้าพเจ้าจะบันทึกสรุปการเรียนรู้ทุกครั้งเพื่อสร้างความเข้าใจให้กับตนเอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1.5 ด้านความรักในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 1 เมื่อข้าพเจ้าพบข้อสงสัยในบทเรียน ข้าพเจ้าจะต้องรีบทำความเข้าใจทันทีที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1.6 ด้านความคิดสร้างสรรค์ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 2 ข้าพเจ้าสามารถคิดวิธีการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ด้วยตนเองได้ และข้อ 6 ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับความคิดที่ว่าผู้เฒ่าผู้แก่เรียนคือผู้นำ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1.7 ด้านการมองอนาคตในแง่ดี ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 1 ข้าพเจ้าเป็นผู้ใฝ่หาความรู้ตลอดชีวิต และข้อ 3 ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่อคิดถึงอนาคตของตนเอง และข้อ 4 ข้าพเจ้าคิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ท้าทายไม่ใช่อุปสรรค มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1.8 ด้านความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหา ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 6 ข้าพเจ้าชอบคิดค้นในการแก้ปัญหา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 เปรียบเทียบสภาพสมรรถที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวมพบว่า ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านไม่แตกต่างกันทางสถิติ สามารถจำแนกรูปเป็นรายด้าน ได้ดังนี้

3.2.1 ด้านการเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.2.2 ด้านอัตมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.2.3 ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 1 ข้าพเจ้าใช้ความคิดสร้างสรรค์งานอย่างหลากหลายรูปแบบตามที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2.4 ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 3 ก่อนเข้าชั้นเรียนข้าพเจ้าจะทบทวนบทเรียนก่อนมาเรียนเสมอและข้อ 4 หลังจากเรียนเสร็จข้าพเจ้าจะบันทึกสรุปการเรียนรู้ทุกครั้งเพื่อสร้างความเข้าใจให้กับตนเอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2.5 ด้านความรักในการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 1 เมื่อข้าพเจ้าพบข้อสงสัยในบทเรียนข้าพเจ้าจะต้องรีบทำความเข้าใจทันที และข้อ 3 ข้าพเจ้ามีความต้องการที่จะเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2.6 ด้านความคิดสร้างสรรค์ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 7 เมื่อข้าพเจ้าทำงานกลุ่มข้าพเจ้าจะเสนอแนวทางใหม่ๆเพื่อให้กลุ่มประสบผลสำเร็จมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2.7 ด้านการมองอนาคตในแง่ดี ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 4 ข้าพเจ้าคิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ทำทนายไม่ใช่อุปสรรค มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2.8 ด้านความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหา ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.3 เปรียบเทียบอาชีพที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวมพบว่า ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีรายด้านที่แตกต่างกัน 1 ใน 8 ด้าน คือ ด้าน 5 ความรักในการเรียนรู้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3.1 ด้านการเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 2 ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3.2 ด้านอัตมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 4 ข้าพเจ้าเรียนรู้สิ่งต่างๆ ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีใครบังคับ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3.3 ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.3.4 ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 6 แม้งานไม่เสร็จข้าพเจ้าจะพยายามทำงานชิ้นนั้นให้สำเร็จ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3.5 ด้านความรักในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 3 ข้าพเจ้ามีความต้องการที่จะเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3.6 ด้านความคิดสร้างสรรค์ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 5 เมื่อข้าพเจ้าเจอปัญหาในการเรียน ข้าพเจ้าจะหาทางแก้ไขปัญหาให้ลุล่วง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3.7 ด้านการมองอนาคตในแง่ดี ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 6 ข้าพเจ้าอยู่ในสังคมได้โดยไม่ต้องเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3.8 ด้านความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 1 ข้าพเจ้าไม่กล้าแสดงความคิดเห็นกลัวความคิดตัวเองไม่ถูกต้อง และข้อ 2 ข้าพเจ้ามักปล่อยให้ปัญหาเกิดขึ้นโดยไม่พยายามแก้ไข และข้อ 6 ข้าพเจ้าชอบคิดค้นในการแก้ปัญหา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 เปรียบเทียบสาขาวิชาที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวมพบว่า ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีรายด้านที่แตกต่างกัน คือ ด้าน 8 ความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4.1 ด้านการเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.4.2 ด้านอึดทนในทัศนของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.4.3 ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.4.4 ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกันทางสถิติเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 1 ข้าพเจ้าสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเกือบทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าต้องการจะเรียนรู้ และข้อ 3 ก่อนเข้าชั้นเรียนข้าพเจ้าจะทบทวนบทเรียนก่อน มาเรียนเสมอ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4.5 ด้านความรักในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.4.6 ด้านความคิดสร้างสรรค์ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 5 เมื่อข้าพเจ้าเจอปัญหาในการเรียน ข้าพเจ้าจะหาทางแก้ไข ปัญหาให้ลุล่วง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4.7 ด้านการมองอนาคตในแง่ดี ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 1 ข้าพเจ้าเป็นผู้ใฝ่หาความรู้ตลอดชีวิต มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4.8 ด้านความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 6 ข้าพเจ้าชอบคิดค้นในการแก้ปัญหา มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 เปรียบเทียบเกรดเฉลี่ยที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวมพบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีรายด้านที่แตกต่างกัน คือ ด้าน 1 การเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ และด้าน 2 อุตมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพและด้าน 8 ความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหา สามารถจำแนกสรุปเป็นรายด้าน ได้ดังนี้

3.5.1 ด้านการเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 2 ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอ และข้อ 5 ข้าพเจ้าศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งความรู้ต่างๆ และข้อ 6 เมื่อข้าพเจ้ามีเวลาว่างข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือที่เพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตนเอง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5.2 ด้านอุมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.5.3 ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันทางสถิติเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.5.4 ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่แตกต่างกันทางสถิติเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.5.5 ด้านความรักในการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 4 ข้าพเจ้าเชื่อว่าบุคคลที่ใฝ่เรียนใฝ่รู้เป็นบุคคลที่น่ายกย่อง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5.6 ด้านความคิดสร้างสรรค์ ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 6 ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับความคิดที่ว่าผู้ใฝ่เรียนคือผู้นำมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5.7 ด้านการมองอนาคตในแง่ดี ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทุกข้อไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3.5.8 ด้านความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหา ไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีรายข้อที่แตกต่างกัน คือ ข้อ 7 ข้าพเจ้าสามารถนำเอาความรู้ที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในอนาคตเมื่อประกอบอาชีพ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก สามารถนำมาอภิปรายผลดังนี้

ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท

1. ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนิสิตกลุ่มตัวอย่างโดยภาพรวม มีค่าเฉลี่ยระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นองค์ประกอบรายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยระดับมาก คือ ด้านความรักในการเรียนรู้ รองลงมาคือ ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ สามารถสรุป เป็นรายด้าน ได้ดังนี้

1.1 ด้านการเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 1 ข้าพเจ้ายินดีที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลางคือ ข้อ 7 ข้าพเจ้าเบื่อหน่ายที่จะพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น

จากผลการศึกษาดังกล่าว พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ อยู่ในระดับมากในข้อที่ 1 ข้าพเจ้ายินดีที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่นเนื่องมาจากนิสิตที่มาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท เป็นผู้ที่ทำงานแล้วและมีวุฒิภาวะ และมีความต้องการในการเรียนรู้เพื่อต้องการพัฒนาตนเองตลอดจนการมีทักษะและมีประสบการณ์ จึงก่อให้เกิดความกล้าคิดกล้าทำที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่นโดยที่ไม่ต้องกลัวว่าสิ่งที่ตนแสดงความคิดเห็นออกไปนั้นจะผิดหรือถูก ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ (Brockett and Heimstra, 1991) การเรียนรู้ของบุคคลนั้น ไม่ได้เกิดจากการจัดการเรียนการสอนในระบบเท่านั้น หากแต่การเรียนรู้สามารถเกิดได้ในสถานการณ์ต่างๆ ดังต่อไปนี้ การเรียนรู้จากสังคม กลุ่มเพื่อน เช่น การพบปะพูดคุย การถ่ายทอดทางความคิด และประสบการณ์จากกลุ่ม เพื่อนที่ได้สัมผัส และถ่ายทอดมา

1.2 ด้านอัตมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพโดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 2 ข้าพเจ้าสนใจอะไรต้องหาทางเรียนรู้ในสิ่งนั้นให้ รองลงมาคือ ข้อที่ 3 ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นในการเรียน

จากผลการศึกษาดังกล่าว พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ อยู่ในระดับมากในข้อที่ 2 ข้าพเจ้าสนใจอะไรต้องหาทางเรียนรู้ในสิ่งนั้นให้ จะเห็นได้ว่านิสิตที่มาเรียนมีความเชื่อที่ว่า การเรียนรู้เป็นสิ่งที่จะต้องการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง รู้จักที่จะศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีความสอดคล้องกับแนวคิด(Skager ,1978,pp. 24-25) ได้อธิบายลักษณะของผู้เรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้ 7 ประการ คือ วางจุดมุ่งหมายของตนเองให้สอดคล้องกับความต้องการที่ตั้งไว้ และจากข้อ 3 ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความกระตือรือร้นในการเรียน เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ส่วนใหญ่จะอยู่ในวัยของผู้ใหญ่ มีงานทำ ทำให้ต้องมีภาระหน้าที่ต้องรับผิดชอบมาก จึงทำให้มีความกระตือรือร้นในการเรียนมากเพื่อที่จะนำเอาความรู้ที่ได้รับจากการเรียนไปปรับประยุกต์ใช้ในการทำงานต่อไปในอนาคต

1.3 ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 5 ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีความรู้อีกมากที่สามารถเรียนรู้ได้นอกห้องเรียนและ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลาง คือ ข้อ 4 ข้าพเจ้าไม่กล้าแสดงความคิดเห็นของตนเอง อย่างตรงไปตรงมา

จากผลการศึกษาดังกล่าว พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ อยู่ในระดับมากในข้อที่ 5 ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีความรู้อีกมากที่สามารถเรียนรู้ได้นอกห้องเรียน จะเห็นได้ว่านิสิตที่มาเรียนมีความเชื่อที่ว่า การเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องเรียนภายในโรงเรียนเท่านั้น สามารถที่จะเรียนรู้จากภายนอกโรงเรียนได้ เช่น จากการทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม การเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งมีความสอดคล้องกับ (Wenburg,1972, p.116 อ้างอิงใน สิริวิรัตน์ สัมพันธ์ยุทธ ,2540, หน้า 40) ได้สรุปความสำคัญและบทบาทของผู้เรียนด้วยการนำตนเอง ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้จากสถานการณ์ที่เป็นอิสระ หมายถึง ผู้เรียนเป็นตัวของตัวเองไม่ถูกควบคุมจากบุคคลอื่น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้เร็วขึ้น และข้อที่ 4 ข้าพเจ้าไม่กล้าแสดงความคิดเห็นของตนเอง อย่างตรงไปตรงมา มีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ต่ำ เนื่องจากนิสิตส่วนใหญ่ที่มาเรียนเป็นวัยผู้ใหญ่ และทำงานประจำ มีประสบการณ์มาก มักจะกล้าแสดงความคิดเห็นของตนเองออกมา อย่างตรงไปตรงมา เพราะถือว่าตนเองมีประสบการณ์จากการทำงานมานาน

1.4 ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 6 แม้งานไม่เสร็จข้าพเจ้าจะพยายามทำงานชิ้นนั้นให้สำเร็จ และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลางคือ ข้อ 3 ก่อนเข้าชั้นเรียนข้าพเจ้าจะทบทวนบทเรียนก่อนมาเรียนเสมอ

จากผลการศึกษาดังกล่าว พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ อยู่ในระดับมากใน ข้อที่ 6 แม้งานไม่เสร็จข้าพเจ้าจะพยายามทำงานขึ้นนั้นให้สำเร็จ เนื่องมาจากนิสิตส่วนใหญ่จะอยู่ในวัยผู้ใหญ่ มีงานทำ มีความพร้อมในด้านวุฒิภาวะ และมีความรับผิดชอบในตนเองสูง สามารถควบคุมและนำตนเองได้ มีความรับผิดชอบในงานที่ตนเองได้รับมอบหมายมาทำให้สำเร็จ มีความสอดคล้องกับแนวคิดของ (Garrison ,1987,unpaged) ได้นำเสนอบทบาทของผู้เรียนในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยแสดงให้เห็นว่าการควบคุมด้วยตนเอง (self-monitoring) เป็นกระบวนการเรียนรู้ของบุคคลการพัฒนาการด้านสติปัญญา เป็นการทำบุคคลสามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่ และเก่าเข้าด้วยกันเป็นความรับผิดชอบของผู้เรียนในการบูรณาการความรู้ และพัฒนาความรู้ใหม่ และข้อที่ 3 ก่อนเข้าชั้นเรียนข้าพเจ้าจะทบทวนบทเรียนก่อนมาเรียนเสมอ มีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่ต่ำ เนื่องมาจาก นิสิตส่วนใหญ่ทำงานแล้ว มีภาระหน้าในการรับผิดชอบมากจึงทำให้ไม่มีเวลาในการทบทวนบทเรียนก่อนมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ

1.5 ด้านความรักในการเรียนรู้โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากที่สุดคือ ข้อที่ 5 ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนรู้ให้มากขึ้นจะนำไปสู่คนที่มีความรู้ รองลงมาคือ ข้อที่ 2 ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญในชีวิต

จากผลการศึกษาดังกล่าว พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ อยู่ในระดับมากที่สุดข้อที่ 5 ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนรู้ให้มากขึ้นจะนำไปสู่คนที่มีความรู้ จะเห็นได้ว่านิสิตที่มาเรียนมีความเชื่อที่ว่า การเรียนด้วยการนำตนเองนั้นเริ่มจากการที่ผู้เรียน มีความต้องการที่จะเรียนในสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพื่อการพัฒนาทักษะความรู้สำหรับการพัฒนาชีวิตและการทำงานอาชีพของตนเอง ซึ่งมีความสอดคล้องกับ (Knowles ,1975,p. 47)ในการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง จะเน้นบทบาทของผู้เรียน และข้อที่ 2 ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญในชีวิต มีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีความสอดคล้องกับ(Bloom, 1979, unpagged อ้างอิงใน เสาวคนธ์ วงศ์ศุภชัยนิมิต, 2546, หน้า 8-10) กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสมองและพฤติกรรมของมนุษย์ เมื่อได้รับข้อมูลข่าวสารจากสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความเข้าใจ การยอมรับ การรับรู้ จนเกิดความคิดใหม่ พฤติกรรมใหม่หรือการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมการเรียนรู้ นั้นเป็นกระบวนการภายในซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ความเข้าใจเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ เป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญในชีวิต

1.6 ด้านความคิดสร้างสรรค์โดยภาพรวมอยู่ในระดับ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 1 ข้าพเจ้าชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียน และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลางคือ ข้อ 4 เมื่อข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ทำงานคนเดียวข้าพเจ้าจะทำได้ไม่ได้นัก

จากผลการศึกษาดังกล่าว พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ อยู่ในระดับมากใน ข้อที่ 1 ข้าพเจ้าชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ และนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียน จะเห็นได้ว่านิสิตที่มาเรียนมีความเชื่อที่ว่า การเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ สามารถที่จะนำมาปรับใช้ในด้านกรเรียนและการทำงานเพื่อเพิ่มพูนทักษะ ความรู้และพัฒนาชีวิตแก่ผู้เรียนต่อไป มีความสอดคล้องกับแนวคิด (ชิตชงศ์ ส.นันทนาเนตร ,2542 ,หน้า 17) โดยอธิบายการที่บุคคลใด ๆ จะสามารถเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั้น บุคคลนั้นควรมีคุณสมบัติที่สำคัญ คือ สามารถเลือกวิธีการเรียนรู้หรือปรับใช้วิธีการเรียนรู้ใหม่ ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ

1.7 ด้านการมองอนาคตในแง่ดีโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 5 ข้าพเจ้ามีความเชื่อว่าความผิดพลาดในชีวิตสอนให้เราเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ ดีขึ้น และ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับปานกลางคือ ข้อ 6 ข้าพเจ้าอยู่ในสังคมได้โดยไม่ต้องเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ

จากผลการศึกษาดังกล่าว พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ อยู่ในระดับมากใน ข้อที่ 5 ข้าพเจ้ามีความเชื่อว่าความผิดพลาดในชีวิตสอนให้เราเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ ดีขึ้น จะเห็นได้ว่านิสิตที่มาเรียนมีความเชื่อที่ว่าประสบการณ์ที่สามารถที่จะสอนให้เราที่มีความรู้ที่เพิ่มขึ้น และนำเอาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้อง ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ (Skager,1978, pp. 24-25) ได้อธิบายลักษณะของผู้เรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้ 7 ประการ คือ การเปิดกว้างต่อประสบการณ์(openness to experience) ผู้เรียนที่นำประสบการณ์เข้ามาใช้ในกิจกรรมชนิดใหม่ ๆ อาจจะสะท้อนการเรียนรู้ หรือการจัดวางเป้าหมาย โดยจะมีเหตุผลหรือไม่ก็ได้ ในการที่จะเข้าไปทำ กิจกรรมใหม่ ๆ ความใคร่รู้ ความอดทนต่อปัญหา ที่ยังสงสัยการชอบสิ่งที่ยุ่งยากสับสน และการเรียนอย่างสนุก จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการทำ กิจกรรมใหม่ ๆ และทำให้เกิดประสบการณ์ใหม่ ๆ ด้วย

1.8 ด้านความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยระดับมากคือ ข้อที่ 7 ข้าพเจ้าสามารถนำเอาความรู้ที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในอนาคตเมื่อประกอบอาชีพ รองลงมาคือ ข้อที่ 3 ข้าพเจ้าเชื่อว่าการคิดแก้ปัญหาเป็นสิ่งที่ทำลายความสามารถ

จากผลการศึกษาดังกล่าว พบว่าระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ อยู่ในระดับมากใน ข้อที่ 7 ข้าพเจ้าสามารถนำเอาความรู้ที่เรียนไปประยุกต์ใช้ในอนาคตเมื่อประกอบอาชีพ เนื่องจากนิสิตที่มาเรียนเป็นวัยผู้ใหญ่ มีงานประจำทำ ต้องการมาเรียนเพื่อเพิ่มคุณวุฒิทางการศึกษาเพื่อที่จะนำไปใช้ปรับเปลี่ยนตำแหน่งการทำงานของตนเองให้สูง มีความสอดคล้องกับแนวคิด (Knowles ,1975,p. 47) ได้สรุปบทบาทของผู้เรียนด้วยการนำตนเอง ไว้ดังนี้ การเรียนด้วยการนำตนเอง ควรเริ่มจากการที่ผู้เรียน มีความต้องการที่จะเรียนในสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพื่อการพัฒนาทักษะ ความรู้ สำหรับการพัฒนาชีวิตและภาระงานอาชีพของตนเอง

จากผลการศึกษาดังกล่าวโดยภาพรวม พบว่านิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ มีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง อยู่ในระดับมากทั้งในภาพรวมและรายด้านทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตที่เรียนในภาคพิเศษ ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ทำงานแล้ว มีความพร้อมในวุฒิภาวะ มีความรับผิดชอบต่องานตนเอง และมีแรงจูงใจที่สำคัญที่ทำให้นิสิตนั้นเกิดความอยากรู้อยากเห็น มีความพอใจที่จะรู้ โดยมีความตั้งใจที่จะศึกษาหาความรู้มีความใฝ่รู้ในเรื่องการเรียน เพื่อที่จะนำมาพัฒนาตนเองให้เกิดทักษะความรู้ ความฉลาดเพิ่มขึ้นเพื่อที่จะนำไปปรับใช้ในการทำงานต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับตรุณวรรณปราบพาล (2543) ได้ศึกษาเรื่องเรื่องลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษานิเทศศาสตร์ ภาคพิเศษ กรุงเทพมหานคร คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณารายองค์ประกอบทั้ง 8 ด้าน มี 4 องค์ประกอบ อยู่ในระดับสูง คือ การเปิดใจรับโอกาสที่จะเรียน มองอนาคตในแง่ดี มีความรักที่จะเรียน และมีความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง ส่งผลต่อลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา และเช่นเดียวกับ งานวิจัยของ เพ็ญศรี สุขสวัสดิ์ (2543) ได้ศึกษาเรื่องความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเองและแบบผู้นำของศึกษานิเทศศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า ศึกษานิเทศศาสตร์ มีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเอง อยู่ในระดับสูงทั้ง 8 ด้าน เรียงจากมากไปน้อย คือ รักการเรียนรู้ การมองอนาคตในแง่ดี ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง มโนภาพต่อตนเอง ในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ความสามารถใช้ทักษะศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ไขปัญหา ความคิดริเริ่มและอิสระในการเรียนรู้ การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้และความคิดสร้างสรรค์

โดยให้หนังสือ จัดเนื้อหาวิชาด้วยตนเอง ตามจำนวนคาบที่จัดไว้ในโครงสร้าง และวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมลงไปให้ชัดเจนว่าจะให้บรรลุผลในด้านใดบ้าง เพื่อแสดงให้เห็นว่า นิสิตได้เกิดการเรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ แล้ว และมีความคิดเห็นหรือทัศนคติในการนำไปใช้ในชีวิตและสภาพแวดล้อมด้วย เพื่อฝึกให้นิสิตนั้นเกิดการคิดหาวิธีการเรียนรู้แบบใหม่ๆ เพื่อนำมาปรับประยุกต์ใช้ในการเรียนและการทำงานต่อไป ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ (Knowles,1975, p. 47) ที่เน้นการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง จะเน้นบทบาทของผู้เรียนเป็นหลัก

2. การเปรียบเทียบการเปรียบเทียบความแตกต่างโดยจำแนกตาม เพศ ชั้นปีที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร โดยภาพรวมพบว่า เพศส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านไม่แตกต่างกัน และพบว่าชั้นปีที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยภาพรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ไม่แตกต่างกัน

จากผลการศึกษาดังกล่าวพบว่าเพศและชั้นปีที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ จำแนกตาม เพศ โดยภาพรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน นิสิตที่มีเพศต่างกัน จะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกัน เนื่องจากนิสิตส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความพร้อมในทุกด้านและมีวุฒิภาวะในด้านการรับผิดชอบในหน้าที่การงานของตนเอง ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ จีระวัฒน์ ยวอมรพิทักษ์ (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการ เฉลิมพระเกียรติ โดยพบว่า เมื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเอง จำแนกตาม เพศพบว่ามีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไม่แตกต่างกัน และจำแนกตามชั้นปีที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน นิสิตที่อยู่ชั้นปีต่างกัน จะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกัน เนื่องจากนิสิตที่มาเรียนเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ทำงานแล้ว และต้องการมาเรียนเพื่อเพิ่มคุณวุฒิทางการศึกษาเพื่อที่จะนำไปใช้ปรับเปลี่ยนตำแหน่งการทำงานของตนเองให้สูงขึ้น จึงทำให้มีลักษณะที่คล้ายคลึงกันในด้านวุฒิภาวะ มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และมีเป้าหมายตนเองที่แน่นอนสามารถควบคุมและนำตนเองได้ สอดคล้องกับแนวคิด (Knowles,1975, p. 61) ได้แก่การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันทั่วไปสำหรับ

นักการศึกษาที่ได้ทำ การค้นคว้าและวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง คือ ได้สรุป ลักษณะของ ผู้เรียนด้วยการนำตนเอง โดยที่ Knowles ได้ใช้รูปแบบของ “สัญญาการเรียน” กับผู้เรียนในระดับ บัณฑิตศึกษาในสาขาการศึกษาผู้ใหญ่

3. เปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ อายุ สถานภาพสมรส อาชีพ สาขาวิชา และ เกรดเฉลี่ย ที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร โดยภาพรวมพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ในด้านอายุ จะส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร โดยภาพรวมพบว่าไม่แตกต่างกัน ทางสถิติ และปัจจัยส่วนบุคคลในด้านสถานภาพสมรสจะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำ ตนเองโดยภาพรวมไม่แตกต่างกันทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีด้าน ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพียง ด้านที่ 5 ความรักในการเรียนรู้และปัจจัย ส่วนบุคคลในด้านอาชีพที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวมพบว่า ไม่แตกต่างกัน ทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านไม่แตกต่างกันทางสถิติและปัจจัย ส่วนบุคคลในด้านสาขาวิชา จะส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต ปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร โดยภาพรวม พบว่าไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีรายด้านที่แตกต่างกัน คือ ด้าน 8 ความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหา มีความแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และปัจจัยส่วนบุคคลในด้านเกรดเฉลี่ยจะส่งผลต่อความพร้อมใน การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร โดยภาพรวมพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีรายด้าน ที่แตกต่างกัน คือ ด้าน 1 การเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ และด้าน 2 อัตมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพและด้าน 8 ความสามารถ ในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหา

จากผลการศึกษาดังกล่าวนี้ พบว่านิสิตปริญญาโท มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วย การนำตนเอง ในด้านอายุไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน นิสิตที่มีอายุ ต่างกัน จะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกัน เนื่องจากนิสิตส่วนใหญ่เป็น ผู้ที่ทำงานแล้ว จึงมีความพร้อมในด้านวุฒิภาวะและมีความรับผิดชอบต่อตนเองสามารถควบคุม และนำตนเองได้ ดังนั้นอายุจึงไม่เป็นสาเหตุที่ทำให้ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดรุณวรรณ ปราบพาล (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง

ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ กรุงเทพมหานคร คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาปริญญาโท ภาคพิเศษ กรุงเทพมหานคร คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยพบว่า อายุต่างกัน มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ไม่แตกต่างกันและนิสิตปริญญาโท มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองต่อ ในด้านสถานภาพสมรสไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน นิสิตที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน จะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกันสาเหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากนิสิตที่มาเรียนจะมีสถานภาพเช่นไร ความพร้อมในการเรียนรู้ก็ไม่ได้มีผลต่อการเรียนของนิสิตเหล่านั้น เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีด้านที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ ด้านที่ 5 ความรักในการเรียนรู้เนื่องมาจาก นิสิตส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ทำงานและมีความพร้อมในทุกๆด้าน และต้องการศึกษาหาความรู้เพื่อนำมาพัฒนาทักษะความรู้และความชำนาญเพื่อที่จะนำมาปรับประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานต่อไป มีความสอดคล้องกับเพ็ญศรี สุขสวัสดิ์ (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเองและแบบผู้นำของศึกษารจังหวัด ผลการวิจัยพบว่าโดยภาพรวม ศึกษารจังหวัดมีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเอง อยู่ในระดับสูงทั้ง 8 ด้าน เรียงจากมากไปน้อย คือ รักการเรียนรู้ การมองอนาคต ในแง่ดี ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง มีในภาพต่อตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ความสามารถใช้ทักษะศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ไขปัญหา ความคิดริเริ่มและอิสระในการเรียนรู้ การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้และความคิดสร้างสรรค์ และพบว่านิสิตปริญญาโท มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองต่ออาชีพไม่แตกต่างกันทางสถิติซึ่งผลการวิจัยไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน นิสิตที่มีอาชีพต่างกัน จะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกัน เนื่องมาจากนิสิตส่วนใหญ่มีอาชีพใดก็ตามแต่ต้องการที่จะเข้ามาศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ภาคพิเศษแล้วจะมีจุดมุ่งหมายในการเรียนเดียวกันคือต้องการที่จะสำเร็จการศึกษา มีความสอดคล้องกับ เสี่ยงจิตร เรื่องมณีชัชวาล (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาผู้ใหญ่สายสามัญ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า การที่กลุ่มตัวอย่างที่มีอาชีพต่างกันมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไม่แตกต่างกันนั้น มาจากการที่ผู้เรียนผู้ใหญ่ไม่ว่าจะประกอบอาชีพใด ก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน ในการที่จะประสบความสำเร็จในด้านการศึกษา และพบว่านิสิตปริญญาโท มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองต่อสาขาวิชาไม่แตกต่างกันทางสถิติ ซึ่งผลการวิจัยนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน นิสิตที่ศึกษาในสาขาวิชาต่างกัน จะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกัน เนื่องมาจากนิสิตส่วนใหญ่ที่เข้ามาศึกษาหาความรู้จะต้องการเพียงปริญญาบัตรเพื่อที่จะนำมาใช้เพิ่มพูนวิทยาทานให้กับ

ตนเอง มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ จีระวัฒน์ ยุวอมรพิทักษ์ (2544) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ลักษณะ การเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิทยบริการ เฉลิมพระเกียรติ ผลการวิจัยพบว่า เมื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษาพบว่า มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไม่แตกต่างกัน และพบว่านิสิตปริญญาโท มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองต่อเกรดเฉลี่ยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสมมติฐาน นิสิตที่มีเกรดเฉลี่ยต่างกัน จะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกันและเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีรายด้าน ที่แตกต่างกัน คือ ด้าน 1 การเปิดโอกาสสู่การเรียนรู้ และด้าน 2 อัตรานิสิตของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพและด้าน 8 ความสามารถในการใช้ทักษะขั้นพื้นฐานและทักษะในการแก้ปัญหา เนื่องมาจากกระบวนการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลแตกต่างกันเกิดจากนิสิตที่มาเรียนเป็นกลุ่มวัยผู้ใหญ่และส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่ทำงานแล้ว มีภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบมาก จึงทำให้ไม่สามารถแบ่งเวลาในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้ และมุ่งหวังเพียงปริญญาบัตรเพื่อนำมาใช้ปรับวุฒิตนเองในการปรับเปลี่ยนตำแหน่งงานต่อไป มีความสอดคล้องกับ บ็อกซ์ (Box,1983, pp. 679-A) ได้ศึกษาลักษณะความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาที่กำลังเรียนอยู่ และผู้ที่สำเร็จการศึกษาด้านโปรแกรมพยาบาลจาก Tulsa Junior College เมือง Tulsa มลรัฐ Oklahoma กลุ่มตัวอย่างจำนวน 477 เป็นเครื่องมือในการศึกษา ผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ในด้านคะแนนความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับเกรดเฉลี่ยสะสม

ข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเองของนิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ ศูนย์พิษณุโลก คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร หลังจากได้ทำการวิจัย และได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกมาแล้ว พบว่ายังมีบางส่วนที่ควรปรับปรุงแก้ไขและอาจจะเป็นประโยชน์ต่อการทำการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติ

1.1 ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ ควรจะเน้นนิสิตในด้านทักษะความคิดริเริ่มและให้อิสระในการเรียน โดยสร้างความเชื่อมั่นให้กับตัวนิสิตว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่ดีได้โดยเน้นให้นิสิตแสดงความคิดเห็นโดยตรงไปตรงมา และร่วมกันอภิปรายกลุ่มภายในชั้นเรียน

1.2 ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ควรที่จะเน้นให้นิสิตค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งความรู้ภายในสถานศึกษาและภายนอก โดยปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้แก่ นิสิต

1.3 ด้านความคิดสร้างสรรค์ ควรที่จะพัฒนานิสิตให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ให้มีความทันสมัย โดยเฉพาะการเพิ่มเนื้อหาวิชาที่ส่งเสริมให้นิสิตได้มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง และส่งเสริมการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน (Cooperative Learning) เพราะการระดมสมองเป็นช่องทางสำคัญที่จะกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ให้เกิดขึ้น มีงานวิจัยที่ยืนยันได้ว่า ความคิดเห็นจำนวนมากที่ปรากฏขึ้นจะนำไปสู่ความคิดสร้างสรรค์ โดยค้นพบว่าความคิดเห็นในตอนแรกจะเป็นตัวกระตุ้นให้ความคิดขยายตัวในเวลาต่อมา ส่งผลให้ความคิดที่ผลิตขึ้นในตอนสุดท้ายของการหารือร่วมกันเป็นความคิดสร้างสรรค์ที่ดีและนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบผลการเรียนที่ส่งผลต่อความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองระหว่างนิสิตภาคปกติ กับ นิสิตภาคพิเศษ ว่ามีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกันหรือเหมือนกัน